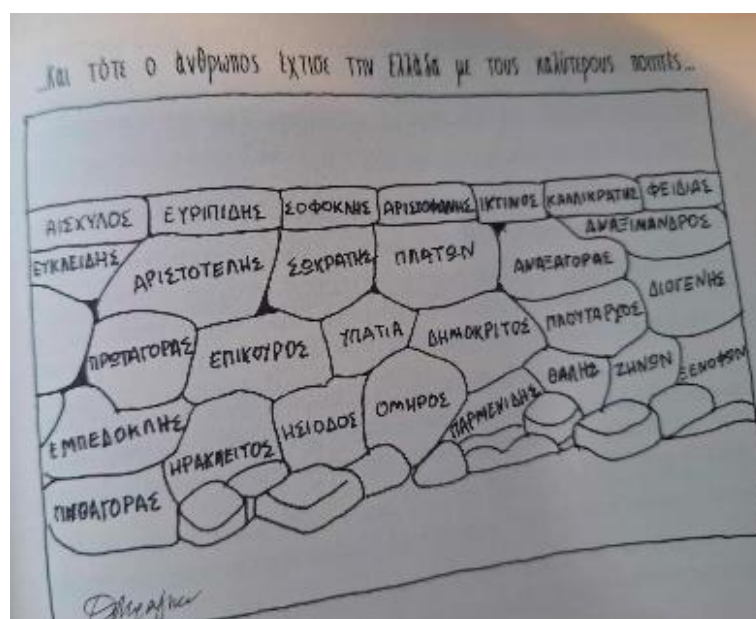
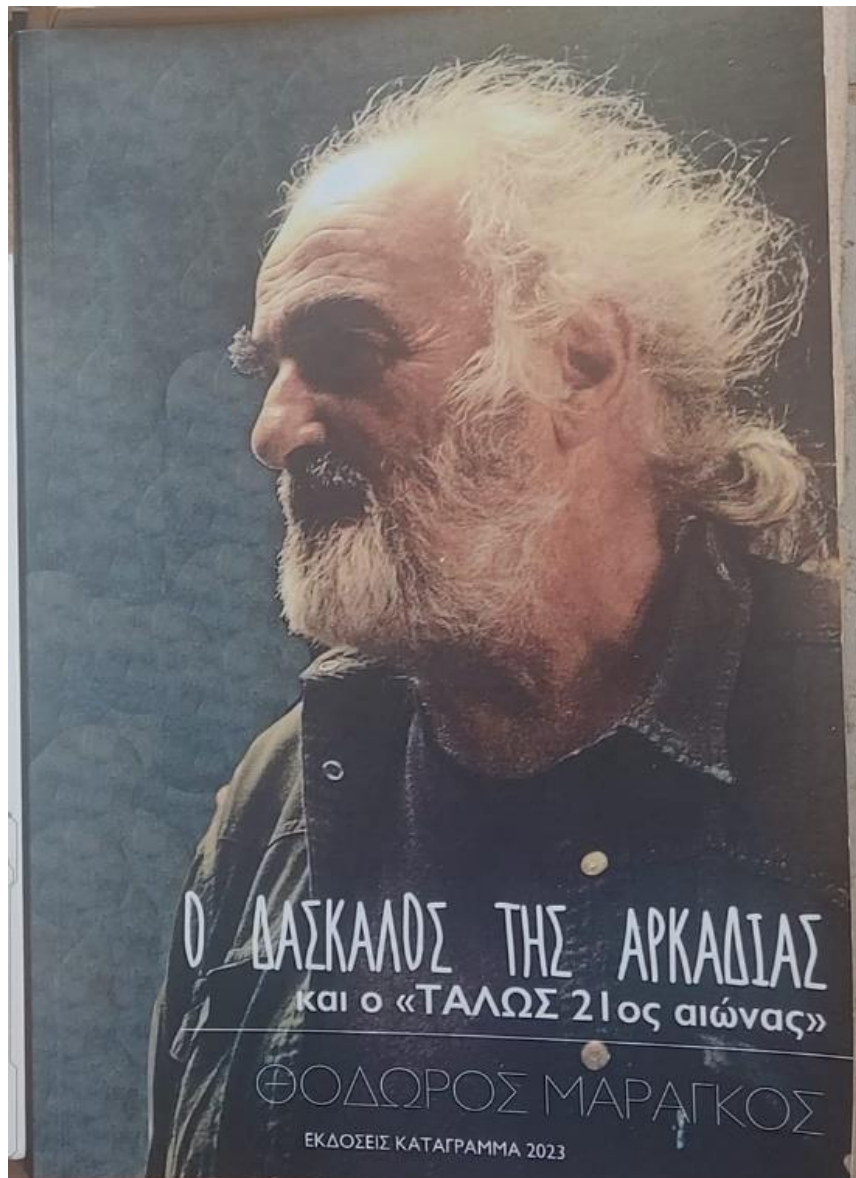




**ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ στον πολιτιστικό σύλλογο ΚΑΛΗΜΕΡΑ
στην Στουτγάρδη 15.12-2024**

«Σήμερα, στην εποχή της καταστροφής της φύσης, του περιβάλλοντος, της τέχνης, του πολιτισμού, της ομορφιάς και όλων των αξιών και των ιδανικών, αλλά και της ίδιας της ύπαρξής μας, ο άνθρωπος νοσταλγεί να επιστρέψει στις πηγές για να ξαναβρεί το νόημα της ζωής.

Πώς θα ξεφύγουμε όμως από αυτόν το νέο μεσαίωνα που μας απειλεί με αφανισμό; Σε ποιο παρελθόν να ανατρέξουμε εμείς σήμερα, για να διδαχτούμε από την ιστορία;

Όταν η Ελλάδα υποδουλώθηκε από τους Τούρκους τον 15ο αιώνα, ο Ελληνισμός απελευθέρωνε την Ευρώπη, από την ιερά εξέταση και από τα σκοτάδια του μεσαίωνα.

Τον 15° αιώνα έγινε μια μεγάλη επανάσταση στον τότε γνωστό κόσμο. Εχουμε την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού πολιτισμού.

Αυτό έγινε απο τρεις κυρίως λόγους.

Ο πρώτος λόγος προέκυψε απο την μετανάστευση στην Ιταλία των Ελλήνων λογίων και των κειμένων τους, μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολεως απο τους Οθωμανούς.

Ο δεύτερος λόγος, προήλθε απο την εισαγωγή, αραβικώνκειμένων της αρχαίας ελληνικής γραμματείας, που τα είχαν γράψει Αραβες Ελληνιστές φιλόσοφοι, απο το Ελληνιστικό Ισλάμ και απο την μετάφρασή τους στα Λατινικά.

Και ο Τρίτος λόγος ήταν η επανάσταση, με την εφεύρεση της τυπογραφίας.

Τι σήμαινε αυτό;

Η εφεύρεση της τυπογραφίας άνοιξε μια νέα εποχή για την ανθρωπότητα.

Απο κει που πάνω απο χίλια χρόνια τα αντίγραφα των Ελληνικών κειμένων γραφόντουσαν ένα ένα με το χέρι, κυρίως απο μοναχούς στα μοναστήρια, και

διαβαζόντουσαν απο ένα πολύ περιορισμένο αριθμό ατόμων, διανοουμένως κυρίως, με την ανακάλυψη της τυπογραφίας

τυπώθηκαν άπειρα βιβλία.Με αυτόν τον τρόπο η αρχαία Ελληνική φιλοσοφία εισήλθε σε όλα τα πανεπιστήμια της Ευρώπης με επακόλουθο ο Αριστοτέλης και ο Πλάτωνας να διαβάζεται απο χιλιάδες νέους Ευρωπαίους. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την ραγδαία εξαπλωση της γνώσης και την πνευματική καλλιέργεια Ήταν η πιο λαμπερή εποχή για την ανθρωπότητα μετά τηνκλασσική αρχαιότητα. Αυτό είχε σαν επακόλουθο να φουντώσει το κίνημα του ανθρωπισμού, του ρομαντισμού, του διαφωτισμού και τη γέννηση του Ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Ψάχνοντας λοιπόν οι αναγεννημένοι Ευρωπαίοι να βρουν τις ανθρώπινες αξίες μέσα στον Ελληνικό πολιτισμό ανακάλυψαν ένα ειδυλλιακό μέρος, όπου οι άνθρωποι εκεί ζούσαν ευτυχισμένοι. Ανακάλυψαν την Αρκαδία Οι Ευρωπαίοι γοητεύτηκαν με το Αρκαδικό ιδεώδες και η Αρκαδία έγινε τότε το επίκεντρο όλης της Ευρώπης

Γεννιούνται φιλοσοφικά και καλλιτεχνικά ρεύματα. Καλλιτέχνες, διανοούμενοι, ερευνητές απ' όλα τα μέρη της Ευρώπης καταφθάνουν στο πανέμορφο αρκαδικά τοπία, για να γνωρίσουν από κοντά το βασίλειο του θεού Πάνα, για να ζήσουν σύμφωνα με τη ζωή των Αρκάδων και να πουν - περήφανοι στο τέλος- την περίφημη φράση. “Et in Arcadia ego” (Είμαι κι εγώ από την Αρκαδία. Ο μεγάλος ζωγράφος Νικολά Πουσσέν φιλοτέχνησε τον περίφημο πίνακα «Οι βοσκοί της Αρκαδίας», που βρίσκεται σήμερα στο μουσειο του Λουβρου κι έμεινε στη ιστορία με αυτή τη φράση “Et in Arcadia ego”.

Και ο Γκαίτε παρουσίασε την Αρκαδία στον «Φάουστ» με τη φράση: «Ας είναι η ευτυχία Αρκαδικά ελεύθερη».

Αυτή η ιδεατή και ειδυλλιακή εικόνα θα προσδιορίσει και την Αμερική. Με τη γέννηση αυτού του νέου κράτους, της Αμερικανικής Ομοσπονδίας, τα Αρκαδικά ιδεώδες είχε ήδη εδραιωθεί στην νέα Ήπειρο. Το 1785 ο Thomas Jefferson, Πρόεδρος της Αμερικής,, δημοσιεύει στο βιβλίο του «Notes on Virginia» την ουσία της Αμερικάνικης Αρκαδίας, που αργότερα έγινε το Αμερικάνικο Όνειρο συνδεδεμένο με την αγροτική πολιτική. Πίστευε βαθιά ότι μια ιδεατή κοινωνία είναι εφικτή και πολιτικά βιώσιμη,μόνο με την εξασφάλιση των Αρκαδικών ιδεωδών.Η δε πραγματική ελευθερία ήταν δυνατή σε μια χώρα σεβασμού προς την Φύση, που κατοικείται από ευγενείς αγρότες

Σήμερα η Αρκαδία δεν είναι μόνον μια ειδυλλιακή χώρα που ανήκει στην ρομαντική εποχή,στο παρελθόν.Είναι μια πηγή η οποία

αναβλύζει διαρκώς και μας τροφοδοτεί με το νέκταρ του πνεύματος που αναζητά την γνώση.

Τι είναι το Αρκαδικό ιδεώδες;

Είναι ταυτισμένο με τις θεμελιώδεις αξίες του ανθρωπισμού. Προτάσσει την απλή ζωή σε πλήρη αρμονία με το περιβάλλον και δεν επιτρέπει στον άνθρωπο να πάει αναντία στη φύση και να την καταστρέφει.! Το Αρκαδικό ιδεώδες περιέχει την ιστορία, την μυθολογία την ποίηση, την παράδοση και μαζί με την ειρήνη, την ελευθερία και την δημοκρατία εξακολουθεί να είναι αυτό, που χρειάζεται περισσότερο η ανθρωπότητα ιδιαίτερα σήμερα.

Τι είναι ο Δάσκαλος της Αρκαδίας;

Είναι ο θεματοφύλακας, που περιφρουρεί το πολύτιμο αγαθό του Αρκαδικού ιδεώδους. Είναι αυτός που αγωνίζεται να μη χαθεί ο πνευματικός μας και ο φυσικός μας πλούτος. Είναι αυτός που μεταδίδει μέσω της παιδείας, την διαχρονική γνώση, στις επόμενες γενιές.

Τι είναι η Αρκαδία;

Είναι η καρδιά της Ελλάδας. Είναι η καρδιά μας.

Ως άνθρωπος, ως Έλληνας και ως Αρκάς, έχοντας λόγο όφειλα να τον καταθέσω, με την προσδοκία να φανεί χρήσιμος στον αγώνα που κάνουμε κατά όλων αυτών που καταστρέφουν τη φύση και το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε και κατ επέκταση και την ίδια μας τη ζωή".

Το βιβλίο μου.είναι ένα μυθιστόρημα Έχει μια ιστορία με αρχή,μέση και τέλος..Διαδραματίζεται στο όμορφα τοπία της Αρκαδίας,στα ιστορικά χωριά και παραδοσιακά της σπίτια.

Υπαρχει ένα χωριό που το ονομασαν ΠΗΓΗ γιατί έχει χτιστεί διπλα σε μια πηγή νερού.Οι κατοικοί που ονομάζονται πηγαίοι, ζουν αρμονικά μεταξύ τους. Ζουν όμως μέσα στον φόβο. Φοβούνται μην τους πάρουν οι άπληστες εταιρίες το νερό και το εμφιαλώσουν. Φοβούνται επίσης μην τους κάψουν το δάσος και τους βάλουν ανεμογεννήτριες.

Ηδη το υπουργείο παιδείας τους έκλεισε το σχολείο. Φοβούνται, όπως όλοι μας, την ανεξέλεκτη τεχνολογία που μπορεί να καταστρέψει όλο τον κόσμο. Κεντρικό πρόσωπο της ιστορίας είναι

ο δάσκαλος, ο οποίος έχει βγει στην σύνταξη αλλά συνεχίζει να διδάσκει και εκτός σχολείου, με περιπάτους στη φύση όπως και ο Αριστοτέλης κάποτε. Επιδιώκει να αναβαθμίσει τον άνθρωπο μέσω της παιδείας, αναπόσπαστο μέρος της οποίας είναι και η φύση.

Η σημερινή επιστημονική άποψη όμως της 4^{ης} τεχνολογικής επανάστασης, του κουνάει το δάχτυλο και του λέει:

«...Στην σημερινή ρομποτική εποχή, ο άνθρωπος δεν μπορεί να αναβαθμιστεί μέσω της "γερασμένης φύσης" που τον άφησε ατελή και τον κράτησε σ' ένα πολύ χαμηλό επίπεδο ανάπτυξης. Αλλά ούτε και μέσω της ξεπερασμένης κλασσικής παιδείας

Στην ψηφιακή εποχή οι επιστήμονες του νέου μοντέλου πολιτισμού, της τεχνητής νοημοσύνης, της γενετικής, της πληροφορικής και των νευροεπιστημών, έχουν σαν σκοπό να μην αφήσουν τον άνθρωπο έρμαιο στην βιολογική του ανεπάρκεια, αλλά να τον αναλάβουν αυτοί, για να τον εξελίσουν στον μετάνθρωπο προκειμένου να ανταποκριθεί στις προκλήσεις της ψηφιοποιημένης πλέον μεταεποχής».

«Εάν δεν αναβαθμιστείτε, θα εξαφανιστείτε, μας λέει, ο επιστήμονας εκπρόσωπος της κυρίαρχης τεχνολογίας που ακούει στο όνομα Ελπιδοφόρος.

Ο Δάσκαλος ρώτησε τον επιστήμονα Ελπιδοφόρο .

«Σας άκουσα στη διάλεξή σας στο Πανεπιστήμιο της Τριπόλεως να λέτε ότι δεν μπορεί να εξελιχθεί ο άνθρωπος ούτε από τη φύση, γιατί είναι πλέον γερασμένη, ούτε από την παιδεία, που είναι ήδη ξεπερασμένη. Μπορεί να αναβαθμιστεί μόνο με την ψηφιακή τεχνολογία. Σωστά;»

«Το ερώτημα σας πιο είναι κύριε μου;» τον ρωτάει με την σειρά του ο επιστήμονας Ελπιδοφόρος.

«Είναι αλήθεια ότι οι δισεκατομμυριούχοι χρηματοδοτούν το πρόγραμμα σας για την επίτευξη της αθανασίας τους;»

«Βεβαίως. Αυτός είναι ο στόχος μας. Να νικήσουμε τον θάνατο», του απαντάει με έπαρση ο Ελπιδοφόρος.

«Εσείς οι επιστήμονες που θέλετε να δημιουργήσετε τον αθάνατο άνθρωπο και ν' αλλάξετε τη φύση του ανθρώπου, τι είστε; Θεοί;»

«Πολύ εξελιγμένα επιστημονικά μυαλά, θα 'λεγα

«Με ποιο τρόπο εξελίχθηκαν τα μυαλά σας; Με επιφοίτηση; Ή είχαν φυσιολογική εξέλιξη;»

«Το δεύτερο προφανώς».

«Άρα, αφού μπόρεσε η φύση και εξέλιξε ανθρώπους τόσο, που να νομίζουν ότι είναι οι ίδιοι θεοί, γιατί μας λέτε ότι η φύση μας κράτησε καθυστερημένους;

«Δεν καταλάβατε». Του λέει ο Ελπιδοφόρος που βρίσκεται σε δύσκολή θέση

«Καταλάβαμε και πολύ καλά μάλιστα! Και να σας πω κάτι; Αυτό που προσπαθείτε, δεν πρόκειται να το καταφέρετε».

«Γιατί το λέτε αυτό;»

«Να σου πω το γιατί. Η προσευχή, "«Πιστεύω σ' έναν Θεό, πατέρα παντοκράτορα»", λέει παρακάτω: "«Τον Ποιητή του Ουρανού και της Γης»"... κι εσείς δεν είστε ποιητές, ούτε του ουρανού ούτε της γης...»



Ο Δάσκαλος της Αρκαδίας

Ανάμεσα στα πράσινα και σε όλες τις αποχρώσεις μιας βουνοπλαγιάς, διακρίνουμε και ένα κεραμιδί χρώμα, που προέρχεται από τις σκεπές ενός παραδοσιακού χωριού. Είναι σαν ένας ζωγραφικός πίνακας της φύσης, με μια πινελιά σεβασμού του ανθρώπου προς αυτήν.

Αυτό το ορεινό χωριό της Αρκαδίας είχε την τύχη να χτιστεί δίπλα σε μια πηγή νερού που τρέχει συνέχεια, αιώνες τώρα. Το νερό κάνει τη γη τους εύφορη και καρποφόρα. Γι' αυτό και ονόμασαν το χωριό ΠΗΓΗ.

Στο κέντρο του χωριού υπάρχει μια μικρή κυκλική πλατεία. Τα παιδιά του θεάτρου φέρνουν στα γραφεία του συλλόγου, που είναι εκεί στην πλατεία, τα σκηνικά από την παράσταση που έδωσαν στο Λυκαίο όρος.

Στο κέντρο της πλατείας είναι το καφενείο του χωριού. Στην πρόσοψή του είναι γραμμένη η φράση: ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «ΕΤ IN ARCADIA EGO» Του Βαγγέλη Χρυσολωρ.

Οι Πηγαίοι έχουν επίσης ευτυχήσει να έχουν και μια άλλη πηγή, μια πνευματική πηγή, τον Δάσκαλο της Αρκαδίας. Είναι ο δάσκαλος του ιστορικού σχολείου του χωριού και προσφέρει πολύτιμο έργο πολλά χρόνια τώρα. Μαζί με τον παπα-Γιώργη είναι οι θεματοφύλακες του Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού.

Κάθε πρωί βγαίνει και χτυπάει το κουδούνι του σχολείου. Ο ήχος του κουδουνιού αντηχεί σε όλη τη βουνοπλαγιά, μαζί με των πουλιών τα κελαϊδίσματα, με το ξυπνητήρι του κόκορα, με τα βελάσματα των προβάτων, με τα γαυγίσματα των σκύλων. Μετά μπαίνει στην τάξη και όλοι θυμούνται να ξεκινάει ευχάριστα το μάθημα, πάντα με κάποιο αστείο.

«Οι πρόγονοί μας οι Αρκάδες, έλεγε, από τα πανάρχαια χρόνια, ήταν αγαπημένοι μεταξύ τους. Η Αρκαδία ήταν ένα μέρος όπου επικρατούσε ειρήνη και ηρεμία. Γι' αυτό ερχόντουσαν εδώ οι δώδεκα θεοί, για να ξεκουραστούν και να κάνουν τις διακοπές τους. Η Αρκαδία ήταν το εξοχικό τους...»

Ακόμα και οι μικροί μαθητές καταλάβαιναν το χιούμορ του δασκάλου τους και γελούσαν. Με τον τρόπο που τους τα έλεγε, έκανε τους μαθητές του να αγαπήσουν την Ιστορία, τη μυθολογία και τη φύση.

Στην αρχή τον αποκαλούσαν "ο Δάσκαλος των παραμυθιών", αλλά επειδή όλη η Αρκαδία είναι ένα παραμύθι, τον είπαν τελικά "ο Δάσκαλος της Αρκαδίας". Του έμεινε αυτός ο χαρακτηρισμός, με αποτέλεσμα να κοντεύει να ξεχάσει και το όνομά του. Εδώ και σαράντα χρόνια τον φωνάζουν έτσι: "Ο Δάσκαλος της Αρκαδίας".

Το μικρό του όνομα είναι Ίστρος και προήλθε από ένα ορθογραφικό λάθος του πατέρα του (το -ι- με γιώτα αντί για όμικρον γιώτα), όταν τον δήλωσε στο ληξιαρχείο. Αλλά, όταν ακούγεται, αυτό το ίστρος παίρνει ένα άλλο νόημα. Γίνεται ο δημιουργικός οίστρος, με όμικρον γιώτα, κάτι που του αρέσει του Δάσκαλου να το ακούει, γιατί νιώθει να τον αναζωογονεί και να τον ανανεώνει.

Επίσης είναι ο οίστρος, η αλογόμυγα που ενοχλεί. Αυτό τον κολακεύει ιδιαίτερα, γιατί «αλογόμυγα» έλεγαν τον Σωκράτη, επειδή ενοχλούσε τους υποκριτές και «Φαρισαίους» της εποχής του. Το μόνο του παράπονο είναι ότι το ακούει σπάνια.

Ο Δάσκαλος έχει περάσει τα εξήντα αλλά δεν του φαίνεται. Πάνω στο μέτωπό του οι χαρακιές φανερώνουν την βαθιά του γνώση. Κάτω από τα αετίσια μάτια του ο χρόνος έχει σμιλέψει το πρόσωπό του, έτσι που να δείχνει σαν ένας ρόζος αιωνόβιου δένδρου. Το επώνυμό του Αετοβουνέας φανερώνει τις αετοφωλιές στις κορυφές των βουνών.

Κάθε χρόνο, όταν άρχιζαν τα μαθήματα, ο Δάσκαλος έπαιρνε τους μαθητές του και τους πήγαινε στην πηγή του χωριού, για να τους κάνει εκεί το πρώτο μάθημα. Το νερό που έβγαινε γάργαρο από τα σπλάχνα της γης έκανε θόρυβο κι ο δάσκαλός, μιλούσε πολύ δυνατά για να ακουστεί:

«Θέλω να ξέρετε, τους έλεγε, ότι τον τρόπο με τον οποίο ζούμε μάς τον υπέδειξε η ίδια η φύση. Στην αρχή μάς χάρισε το νερό. Αυτή την πηγή. Γι' αυτό κι εμείς λεγόμαστε Πηγαίοι... Μετά μας χάρισε και τα δένδρα που κάνουν καρπούς, για να τα ποτίζουμε, να τα φροντίζουμε και να ζούμε απ' αυτά. Να θυμάστε πάντα ότι από αυτή την πηγή ξεκινάει ο πολιτισμός μας. Με αυτό το νερό, που μοιράζεται δίκαια, οι γονείς σας ποτίζουν τις μηλιές, τις κερασιές, τις καστανιές, τις καρυδιές. Κι όταν αυτές ανθίζουν, ακούγεται η μουσική των μελισσών και το τραγούδι τους για τον θεό Πάνα, μέσω του οποίου γονιμοποιούν αέναα τη φύση και αναπαράγουν τη ζωή».

Ο ίδιος ο Δάσκαλος έχει μεγάλη εκτίμηση σ' έναν άλλο δάσκαλο, έναν σπουδαίο αγρότη, τον Ισιδωρο, τον άνθρωπο της σποράς και

της ανθοφορίας. Αυτός ο άνθρωπος έχει επικεντρώσει όλη του την φιλοσοφία στην γονιμότητα της γης.

«Εν αρχή, η γονιμότητα της γης», εξακολουθεί να λέει. Ο Ισίδωρος διδάσκει στον κόσμο να έχει σεβασμό στη γονιμότητα και στη φύση. Μαθαίνει στους αγρότες τη φυσική καλλιέργεια, χωρίς καρκινογόνα φυτοφάρμακα που μολύνουν και νεκρώνουν την γη και τους ανθρώπους.

Ιδιαίτερα σε αυτούς που αρνούνται την άθλια ζωή των πόλεων και επιστρέφουν αποφασισμένοι να ζήσουν κοντά στη φύση, τους βοηθάει ως νέος Τριπτόλεμος, να μάθουν πώς να φυτέψουν και να καλλιεργήσουν την ποιότητα της ζωής τους.

Και δεν το κάνει αυτό μόνο για όσους επιστρέφουν στην Πηγή ή στην γύρω Αρκαδική περιοχή. Τρέχει παντού, όπου τον έχουν ανάγκη. Έγινε γνωστός πέρα από την Ελλάδα, στο εξωτερικό, όταν συμμετείχε σ' ένα διεθνές συνέδριο στο Δουβλίνο που είχε σαν θέμα τη γη και τον άνθρωπο. Εκεί, όχι μόνο τους μίλησε για τον σεβασμό του ανθρώπου στη φύση, καθώς και για την ωφέλεια και τη βιωσιμότητα της φυσικής καλλιέργειας, αλλά τους έδειξε και πρακτικά πώς μπορεί να δώσει λύσεις με τη φυσική καλλιέργεια και σε οικονομικό επίπεδο, γιατί το κόστος είναι μηδαμινό.

Από τότε απέκτησε μαθητές και εθελοντές από πολλές χώρες και τρέχει όπου τον φωνάζουν, ακόμα και σε μεγάλα αγροκτήματα του εξωτερικού. Ο ίδιος έχει ένα μικρό αγρόκτημα που καλλιεργεί με την γυναίκα του τη Χαρά και τον γιο του τον Ανδρέα.

Κάθε φθινόπωρο γυναίκες και άνδρες, νέοι και γέροι, σχεδόν όλο το χωριό πηγαίνουν στο αγρόκτημά του και φτιάχνουν χωματένιους σβόλους, βάζοντας μέσα κάθε λογής σπόρους. Κατόπιν τούς σπέρνουν όλοι μαζί, στα βουνά και στα λαγκάδια, τραγουδώντας το άσμα του θεού Πάνα με τη συνοδεία της μουσικής των μελισσών. Αφήνουν τη φύση να διαλέξει ποιους σπόρους θέλει να γονιμοποιήσει και να τους δώσει το "πράσινο φως".

"Ευλογημένε χορευτή, γεννήτορα των πάντων, το απέραντο σώμα της γης στηρίζεται σε σένα, και το νερό, που στα βαθιά με ρεύματα κυλάει... Την αρμονία απηχείς του κόσμου με τραγούδι, που σε λατρεύουν στις πηγές οι νύμφες και οι βουκόλοι Παιάνα κοσμοκράτορα, προστάτη των ποιμένων... Αλλάζεις με τις φροντίδες σου τις φύσεις των πραγμάτων Και με τη δική σου μέριμνα, όλων τη φύση αλλάζεις. Φέρνεις το φως

και τους καρπούς θρέφοντας γενεές θνητών στον άπειρο τον κόσμο".

Κι όταν οι καρποί ωριμάζουν, οι Πηγαίοι ανεβαίνουν στις σκάλες, γιαννα κόψουν τα κόκκινα κεράσια. Μικροί και μεγάλοι γεύονται την αέναη προσφορά της φύσης. Τότε αρχίζουν και οι γιορτές. Όλο το χωριό γιορτάζει. Η πλατεία γεμίζει από κόσμο. Λαϊκοί οργανοπαίχτες παίζουν μουσική, οι γυναίκες χορεύουν και τραγουδούν δημοτικά τραγούδια. Στη μέση της πλατείας ένα νιόπαντρο ανθοστολισμένο ζευγάρι είναι σφιχταγκαλιασμένο, βυθισμένο στην μέθεξή του με ένα φιλί απεριόριστης διάρκειας.

Σε όλες τις γιορτές πάντα είναι παρών και ο παπα- Γιώργης. Χορεύει, τραγουδάει και πίνει κρασί πιο πολύ απ' όλους. Γι' αυτό και ποτέ δεν χαρακτήρισε τις γιορτές αυτές παγανιστικές.

Ο Ισίδωρος χαίρεται την αρμονία του ανθρώπου και της φύσης και ο Ίστρος επίσης χαίρεται που βλέπει τους Πηγαίους χαρούμενους και ενωμένους να ζουν αρμονικά με ό,τι ο καθένας πιστεύει.

Η Πηγή αν και είναι ένα μικρό Αρκαδικό χωριό, εν τούτοις περιέχει μια μεγάλη ποικιλία ιδεών, απόψεων, θεωριών. Πράγματι, οι Πηγαίοι συμβιώνουν με ό,τι ο καθένας τους πρεσβεύει. Ανέχονται και τους παράξενους και τους ξεροκέφαλους και τον καθένα με το κοντό του και το μακρύ του.

Όταν ο Ισίδωρος μαζί με το ασκέρι του απαγγέλλουν τον ύμνο του ποιητή της φύσης, του θεού Πάνα, ο παπα-Γιώργης στην εκκλησία απαγγέλλει τον ύμνο του Ποιητή του Ουρανού και Γης.

«...Πιστεύω εις έναν Θεό, πατέρα παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης...»

Ανέχονται ακόμα και τους αιρετικούς, όπως είναι ο πρόεδρος της Πηγής, ο Αλέξανδρος Κατηφόρης, σημαιοφόρος εν αποστρατεία του Πολεμικού Ναυτικού, ο οποίος πιστεύει σε μια τρισυπόστατη, δική του θεότητα. «Τρεις αξίες, όλες κι όλες, μας απέμειναν όρθιες τελικά: ο Θεός, η Θεά και ο Θρύλος. Ο Θεός γιατί είναι Θεός, η Θεά που είναι η αξεπέραστη γυναίκα και ο ΘΡΥΛΟΣ που είναι ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ. Αυτές άντεξαν στον χρόνο και μόνο γι' αυτές κάνουμε τον σταυρό μας την σήμερα ημέρα...»

Στην ανοχή τους συμπεριλαμβάνουν ακόμα και έναν τελείως άθεο, τον Σωτήρη, που τυχαίνει να είναι γιος του παπα-Γιώργη! Ο Σωτήρης απαλλάχθηκε από το πολύ το «κύριε ελέησον» του πατέρα

του, που τον καταπνέει χρόνια ολόκληρα, και απελευθερώθηκε απαγγέλλοντας τον ύμνο του Επικούρου:

"Χάμω σερνόταν ατιμασμένη η ανθρώπινη ζωή, Πλακωμένη από το βάρος της θρησκείας που με την τρομερή της όψη απειλούσε τους θνητούς. Τότε πρώτος ένας Έλληνας τόλμησε να υψώσει τα μάτια του τα θνητά καταπάνω της και να αντισταθεί. Με το θάρρος της ψυχής του και με τη θέλησή του αποτίναξε, πρώτος αυτός, τις κλειδωνιές που σφράγιζαν τα μυστικά της φύσης. Διάβηκε στους φλογισμένους φράκτες του ουρανού για να μας πει πως ορίζεται με νόμους ακλόνητους η δύναμη στο κάθε τι".

Ο Σωτήρης όμως με τα άθεα πιστεύω του έχει πληγώσει τον πατέρα του τον παπα-Γιώργη κι έχει προκαλέσει μεγάλη αναταραχή στη θρησκευτική οικογένεια. Ο παπα-Γιώργης παρακαλεί τον Θεό να συγχωρήσει αυτό "το άθεο ζωντόβολο", όπως αποκαλεί τον γιο του. Στην μικρή αυτή κοινωνία της Πηγής, υπάρχουν παλαιοί ποιμένες που αφηγούνται πανάρχαιες Αρκαδικές ιστορίες συνεχίζοντας το τραγούδι των αρχαίων ραψωδών.

Κι ενώ οι άνδρες διακρίνονται με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ο καθένας, οι γυναίκες της Πηγής διακρίνονται με την ομαδικότητά τους. Με επικεφαλής την πλέον δραστήρια γυναίκα, την Χριστιάνα, κόρη του καφετζή Βαγγέλη Χρυσολωρά, έχουν δημιουργήσει ένα γυναικείο σύλλογο, όπου κάνουν τα πάντα. Ξεκινώντας από την αλληλοβοήθεια και την αλληλεγγύη, για να καλυφθούν οι όποιες ανάγκες, καταλήγουν σε πολιτιστικές δραστηριότητες με το χορευτικό τους συγκρότημα, τη χορωδία τους και τη συμμετοχή τους στη θεατρική ομάδα. Επίσης συμβάλλουν στην οικονομική ενίσχυση των οικογενειών τους, φτιάχνοντας διάφορα προϊόντα, υφαντά, κεντήματα, γλυκά του κουταλιού, ακόμα και βότανα.

Υπάρχει όμως και ο κύριος Μιχαλάκης, που δεν μπορούν με αυτόν να συνυπάρξουν ούτε δευτερόλεπτο. Έρχεται στην Πηγή από την Αθήνα κάθε Σαββατοκύριακο να δει τη μάνα του. Κάθε φορά που εμφανίζεται στο καφενείο παραγγέλνει ένα φρέντο καπουτσίνο και κάθεται απέναντι από τους άλλους θαμώνες του καφενείου. Ο Μιχαλάκης δεν είναι όποιος κι όποιος. Έγινε Ομότιμος Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών με την συγγραφική του μελέτη: "Η αναγκαιότητα του να ξαναγραφεί η Ιστορία". Επίσης είναι και... Αντιπρόεδρος στο Δ.Σ. του Ελληνοευρωπαϊκού Ιδρύματος ΙΕΕΠΟΠ.

Είναι εξαιρετικά αντιπαθής, γιατί έχει μόνιμα στο πρόσωπό του ένα υπεροπτικό ύφος απέναντι στους άλλους. Τον έχουν

παρακολουθήσει στην τηλεόραση να μιλάει για τα αγαθά της παγκοσμιοποίησης και να καταλήγει ότι η πατρίδα και η σημαία είναι εθνικιστικά σύμβολα και θρέφουν τον φασισμό. «Πατρίδα και σημαία ισον εθνικισμός».

Όταν μια μέρα ο κύριος Μιχαλάκης εμφανίστηκε, για να παραγγείλει το φρέντο καπουτσίνο μπήκε σφήνα στις συζητήσεις του καφεενείου χωρίς να ερωτηθεί και με αυτά που τους είπε, τους έβγαλε έξω από τα ρούχα τους. «Η Ελλάδα, από τότε που υποδουλώθηκε από τους Οθωμανούς, για 400 ολόκληρα χρόνια έπαψε να υπάρχει. Ο ελληνικός λαός υπέστη διωγμούς, βασανισμούς, γενοκτονίες, γενιτσαρισμούς, ισλαμοποιήσεις. Δεν έμεινε ούτε ένας Έλληνας». Οι Πηγαίοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, για να βεβαιωθούν αν άκουσαν καλά. «Αν δεν έμεινε ούτε ένας Έλληνας, τότε ποιοι έκαναν το 1821 την Επανάσταση, κύριε Μιχαλάκη;» τον ρώτησαν αγριεμένοι. «Για ποια Επανάσταση του 1821 μιλάτε κύριοι;» τους απάντησε με κυνισμό. «Οι ξένοι την έκαναν. Αν δεν γινόταν η ναυμαχία στο Ναβαρίνο, θα ήμασταν Τούρκοι σήμερα. Σε αυτά τα 400 χρόνια σκλαβιάς, κάθε επαφή με την αρχαιότητα χάθηκε... Εμείς σήμερα δεν είμαστε Έλληνες!» Τους σηκώθηκε η τρίχα. «Αλλά τι είμαστε;» τον ρωτάνε, έτοιμοι να τον κατασπαράξουν.

Τότε ο δάσκαλος σηκώθηκε και είπε δέκα λόγους για τους οποίους δεν μπόρεσαν με τίποτα να ξεριζώσουν τις ρίζες μας.

«Όσο κι αν μας πολεμούν», αρχίζει να διαβάζει ο Παναγιώτης, «όσο και αν μας υποδουλώνουν, μας σφαγιάζουν, λεηλατούν, κλέβουν τα έργα τέχνης, καταστρέφουν, όσο θάβουν την Ιστορία μας, επί δυο χιλιετίες τώρα, δεν μπορούν με τίποτα να μας εξαφανίσουν.

Συνεχίζουμε να μιλάμε την ίδια γλώσσα, την ελληνική, τη γλώσσα του Ομήρου, όπως μιλούσαν οι αρχαίοι πρόγονοί μας, και ζούμε με τις τραγωδίες του Αισχύλου, του Σοφοκλή, του Ευριπίδη, με τις κωμωδίες του Αριστοφάνη...

Η θρησκεία μας κράτησε ζωντανή τη γλώσσα μας και την πίστη των Ελλήνων στα 400 χρόνια της υποδούλωσής μας από τους Οθωμανούς,

Επίσης, η Φυλλάδα με τα κατορθώματα του Μεγαλέξανδρου, ο οποίος ήταν ο λαϊκός ήρωας των υπόδουλων Ελλήνων, κράτησε ζωντανή την ελληνική συνείδηση στα 400 χρόνια της σκλαβιάς. Είναι το βιβλίο που διαβάστηκε και λατρεύτηκε περισσότερο μετά τα Ομηρικά έπη και την Αγία Γραφή.

Ποτέ δεν αποχωριστήκαμε τους λαϊκούς μας ήρωες, όπως τον Ηρακλή, που μας συνοδεύουν από τα πανάρχαια παιδικά μας χρόνια...

Η ιστορία μας και η μυθολογία μας ταξίδεψαν στους αιώνες και έφτασαν σε μας μέσα από την προφορική παράδοση. Μεταφέρουμε τον πολιτισμό μας από στόμα σε στόμα κι από γενιά σε γενιά. Διδαχτήκαμε από τους γονείς μας και διδάσκουμε τα παιδιά μας.

Διατηρούμε τα ήθη και έθιμα και χορεύουμε τους ίδιους σταυρωτούς χορούς, χέρι-χέρι με τους προγόνους μας.

Περπατάμε στο ίδιο χώμα και σκάβοντας βρίσκουμε τις ρίζες μας να είναι μαρμάρινες.

Όχι μόνο αντέξαμε και δεν εξαφανιστήκαμε ως φυλή, ως έθνος αλλά συνεχίζουμε να προσφέρουμε τα μέγιστα στην ανθρωπότητα, την φιλοσοφία, την επιστήμη, την τέχνη, τη δημοκρατία, τις ανθρώπινες αξίες.

Μεταλαμπαδεύουμε το ελληνικό πνεύμα σε όλους τους πολιτισμούς..Μπολιάσαμε τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία και τον Χριστιανισμό και τον μετατρέψαμε σε ελληνορωμαϊκό και σε ελληνοχριστιανικό. Και συνεχίζουμε να δημιουργούμε νέους Παρθενώνες με γλυπτά της Ελευθερίας. Γι' αυτό είμαστε στην καρδιά όλων των λαών της γης».

«Το πώς απελευθερωθήκαμε από τους Τούρκους έχει ιδιαίτερη σημασία για μένα και για όλους μας. Σας το δίδασκα κάθε χρόνο να το ξέρουμε καλά, επειδή κάποιοι θέλουν να μας παρουσιάσουν ότι μας απελευθέρωσαν οι μεγάλες δυνάμεις Αγγλία, Ρωσία, Γαλλία, όπως είπε και ο Μιχαλάκης, ενώ η αλήθεια είναι ότι αυτές οι μεγάλες δυνάμεις, οι ξένοι, μας υποδούλωσαν εκ νέου οι ίδιοι... Κάθε χρόνο λοιπόν, στις 25 Μαρτίου, κάναμε γιορτές και λέγαμε ένα ποίημα που μιλούσε για το πώς αποκτήσαμε την ελευθερία μας από τους Τούρκους, σηκωνόμαστε όρθιοι και το απαγγέλναμε όλοι μαζί. Το θυμάστε;» «Όχι», λένε τα παιδιά. «Δεν το θυμάται ούτε ένας;» Τότε ακούγεται μια παιδική φωνή «Το ξέρω εγώ». Γυρίζουν όλοι και βλέπουν τον πιτσιρίκο Ιάσονα να ξεπροβάλλει πίσω από τους μαντραχαλάδες που ήταν κρυμμένος. «Να το πω;» «Βεβαίως και να το πεις».

«Ποτέ του δεν εσίγασε της λευτεριάς η πάλη... Δεν κατεπνίγη του λαού του Έλληνα το πάθος. ...στα τετρακόσια της

σκλαβιάς τα χρόνια της οδύνης δεν εξεγέρθη μια και δυο μα εκατό κι επάνω. Και κάθε που 'σβηνε εδώ, ξανάναβε πιο πέρα, ώσπου να γίνει λαίλαπα, αστροπελέκι, γίγας, του Εικοσιένα πυρκαγιά, για να τον λευτερώσει. Δώσαν τα πάντα στον σκοπό, τον ιερό του έθνους, ακόμα και το αίμα τους, την ίδια την ζωή τους...»

Ο Ίστρος έχει δακρύσει. «Σε ευχαριστώ, Ιάσονα», του λέει. Μετά γυρίζει στον Μιχαλάκη.

«Μιχαλάκη, δεν εξεγέρθη μια και δυο, μα εκατό κι επάνω. Συνέχεια πολεμούσαν στα 400 χρόνια για την ελευθερία, "ώσπου μια μέρα να γίνει λαίλαπα, αστροπελέκι, γίγας, του Εικοσιένα πυρκαγιά, για να τον λευτερώσει...." Αυτή είναι η απάντηση, Μιχαλάκη. Ο αγώνας του λαού μας, μαζί με όλα όσα άκουσες, αποδεικνύουν περίτρανα τις λαθεμένες σου απόψεις»

